

РЕШЕНИЕ

№ 1790

гр. София, 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 108-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИНА ВЛ. МАНОЛОВА
КЪНЕВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА В. МАРТИНОВА
като разглежда докладваното от МАРИНА ВЛ. МАНОЛОВА КЪНЕВА
Административно наказателно дело № 20231110217051 по описа за 2023
година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба от С. Г. Г. чрез адв. Ц. Б. срещу наказателно постановление № 23-4332-021294/14.09.2023 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на основание чл. 177, ал. 1, т.2 пр. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 /триста/ лева за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл.174, ал. 1 т. 2 от ЗДвП на жалбоподателя са наложени административни наказания – „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 /дванадесет/ месеца за извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

С депозираната жалба се иска отмяна на обжалвания акт, като се поддържа, че описаната в него фактическа обстановка не отговаря на действителната, тъй като жалбоподателят не е управлявал мотоциклет, а електрическа тротинетка. Същият притежава СУМПС, което винаги е носил в себе си и е представял на органите на реда. Застъпва се тезата за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила изразило се в непосочване дали свидетелят по АУАН е служебно лице /полицай/ и на какво точно е свидетел- дали на констатиране на нарушението или на връчване на АУАН. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание редовно призованият жалбоподател се явява лично и се представлява от адв. Б., която пледира за отмяна на обжалваното

наказателно постановление, като счита, че са налице достатъчно доказателства, че жалбоподателят е управлявал електрическа тротинетка, а не мотоциклет. Обективира се искане за присъждане на разноски.

Въззиваемата страна – началник сектор в отдел „Пътна полиция” при СДВР – редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Съдът, след като извърши цялостна преценка на събраните в хода на делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и взаимна връзка, като обсъди доводите и възраженията на жалбоподателя, прие за установено следното от фактическа страна:

На 05.08.2023 г. около 02:07 часа в гр. София жалбоподателят С. Г. Г. управлявал мотоциклет „****“, номер на рама *****, без поставени регистрационни табели, движейки се по ул. „*****“ с посока на движение от ул. „*****“ към ул. „****“. Пред № 24 на ул. „*****“ жалбоподателят бил спрял за проверка от свидетелите Н. Д. О. и М. И. С. – полицейски служители във 02 РУ- СДВР. При проверката свидетелите установили, че водачът не притежава свидетелство за управление на МПС, валидно за категорията МПС, което управлявал, а именно за мотоциклет с работен обем на двигателя до 125 кубични сантиметра. Тъй като жалбоподателят не представил документи за мотоциклета на място била извикана дежурна огледна група, която установила рамата на мотоциклета - ***** и работния обем на двигателя му.

Жалбоподателят бил изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест дрегер 7510 ARBA 0144. Последното отчетло положителен резултат от 1.03 промила алкохол в издишания въздух /проба 00328/. Предвид получения резултат на жалбоподателя бил издаден талон за медицинско изследване № 0150026 за явяване в УМБАЛ „****” – София за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта чрез химическо изследване. Жалбоподателят бил придружен от свидетелите О. и С. до болничното заведение, където отказал да даде кръвна проба за изследване за наличие на алкохол в кръвта.

С оглед направените в хода на проверката констатации свидетелят Н. Д. О. съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 777078/05.08.2023 г. за нарушения на чл. 140, ал. 1 пр. 1 от ЗДвП, чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, чл. 5, ал. 3 т. 1 от ЗДвП и чл. 100, ал. 1 т. 1 ЗДвП. АУАН бил предявен за запознаване на жалбоподателя, който го подписал без възражения.

Въз основа на така съставения АУАН на 14.09.2023 г. началникът на сектор „Административно обслужване” при ОПП- СДВР издал обжалваното наказателно постановление, с което санкционирал жалбоподателя за две от нарушенията, за които бил съставен АУАН. Препис от НП бил връчен на жалбоподателя на 16.11.2023 г., а на 20.11.2023 г. била депозирана и жалбата срещу него.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена след анализ на събраните по делото гласни доказателствени средства, а именно показанията на свидетелите Н. Д. О. и М. И. С., както и събраните по надлежния ред на чл. 283 от НПК писмени доказателства: талон за медицинско изследване № 0150026, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от 05.08.2023 г., извлечение от паметта на

техническо средство Алкотест дрегер 7510 ARBA 0144, проба 00328, справка за проверка на техническата изправност на Алкотест дрегер 7510 ARBA 0144, справка „Картон на водача“, копие от заповед № 513з-4576/01.06.2022 г. на директора на СДВР, заповед № 8121к-13318/28.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи и акт за встъпване в длъжност, заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи.

При изграждане на релевантната фактология съдът се довери изцяло и безкритично на свидетелите Н. Д. О. и М. И. С., отчитайки факта, че същите са извършили проверката на жалбоподателя Г. и заявеното от тези свидетели представлява източник на преки доказателства относно релевантните факти. Показанията на свидетелите са еднопосочни, кореспондиращи помежду си и без вътрешни противоречия. Не може да не бъде отчетен изключително добре запазения спомен, относно обстоятелствата, за които разказва свидетелят О.. Показанията му са детайлни, информативни, обективни и добросъвестно депозиранни. В разказа си пред съда свидетелят подробно изясни причината за спиране на жалбоподателя да проверка, а именно, че управляваният от него мотоциклет е бил без поставени регистрационни табели и водачът е бил без обезопасителна каска. Именно липсата на регистрационни табели обусловила необходимостта от оказване на съдействие от дежурната огледна група, която установила номера на рамата на мотоциклета и неговата кубатура. Свидателят посочва, че установеният обем на двигателя на мотоциклета е бил около 100-125 кубични сантиметра. Тези негови показания намират пълна опора в заявеното от свидетеля М. С., който също е категоричен, че управляваното от жалбоподателя превозно средство е било с двигател с вътрешно горене, мотоциклет, над 50 кубични сантиметра, като потвърди заявеното от свидетеля О., че е било поискано съдействие от огледна група, която установила, че обемът на двигателя на мотоциклета е бил 125 кубични метра. По делото не се събраха каквито и да било доказателства, подкрепящи твърдението, изложено в жалбата, че жалбоподателят е управлявал електрическа тротинетка, а напротив, от показанията на свидетелите О. и С. по несъмнен и категоричен начин се установи, че жалбоподателят е управлявал МПС – мотоциклет.

Свидателят О. депозира подробни показания относно извършената проверка на жалбоподателя с техническо средство за употреба на алкохол и отчетения от същото резултат от 1,03 промила. Заявеното от свидетеля кореспондира напълно с извлечението от паметта на техническото средство – проба 00328, в която посочените данни относно резултата от теста напълно съответстват на показанията на свидетеля. Справката от лабораторията за проверка на средствата за измерване установява техническата изправност на Алкотест дрегера, с който е извършена пробата на водача Г..

Видно от представената справка „Картон на водача“ жалбоподателят С. Г. Г. притежава СУМПС № ***, установяващо придобита правоспособност да управлява МПС с категории В и АМ /тоест леки автомобили и мотопеди/. Не се установи същият да притежава СУМПС от категория А1, от каквата категория е бил управлявания мотоциклет.

От представените по делото копие от заповед № 513з-4576/01.06.2022 г. на директора на СДВР, заповед № 8121к-13318/28.10.2019 г. г. и заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. и двете на министъра на вътрешните работи се установява компетентността на актосъставителя и на административнонаказващия орган. Писмените доказателства са

еднопосочни, обективни и достоверни, с оглед на което съдът им се довери изцяло.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения преклузивен срок за обжалване, от процесуално легитимирано лице и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В настоящото производство съдът е длъжен да провери законосъобразността на обжалваното наказателно постановление, като в този смисъл извърши проверка за спазването на материалния и процесуалния закон, без да е обвързан от основанията, изложени в жалбата – арг. от чл.314, ал.1 от НПК, вр. с чл.84 от ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи – видно от т.2.2 от заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи съставянето на АУАН на ЗДвП е възложено на полицейските органи по т.1.3.3 от същата заповед, след успешно положен изпит за познаване съдържанието на ЗДвП. Виден от т. 5 на заповед № 513з -4576/01.06.2022 г. на директора на СДВР на свидетеля Н. Д. О. – командир на отделение, успешно положил такъв изпит е възложена компетентност да съставя АУАН на ЗДвП.

Действително в наказателното постановление е посочено единствено, че същото се издава от Д. Д. Д. „началник сектор към СДВР, отдел Пътна полиция“, без да е уточнено кой е секторът. От представения по делото акт за встъпване в длъжност обаче се установява, че считано от 29.10.2019 г. Д. Д. Д. е встъпила в длъжността началник на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, поради което същата на основание т. 3.6 от заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи е била компетентна към 14.09.2023 г. да издаде обжалваното наказателно постановление.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН – АУАН е съставен в деня на извършване и установяване на нарушението, а НП е издадено около месец след съставяне на АУАН.

Неоснователно е възражението за допуснато съществено процесуално нарушение поради това, че не е отразено дали свидетелят М. С. е свидетел на извършване на нарушението, на неговото установяване или е свидетел при съставяне на АУАН. М. С. беше разпитан в хода на съдебното следствие и се установи, че е присъствал при извършване и установяване на нарушенията, с оглед на което не може да се приеме, че е налице неспазване изискванията на ЗАНН.

Относно нарушението по чл. 150а от ЗДвП:

Съгласно чл. 150а от ЗДвП за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е

обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Санкционната разпоредба на чл. 177, ал. 1 т. 2 от ЗДвП предвижда наказание глоба от 100 до 300 лева лице, което управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство.

В процесния случай безспорно се установи, че на инкриминираната дата жалбоподателят Г. е управлявал моторно превозно средство – мотоциклет марка „****“ с рама *****, с работен обем на двигателя до 125 кубични сантиметра. За управлението на това МПС законът изисква притежаването на СУМПС, валидно за категория А1 /чл. 177, ал. 2, т. 2, б. „а“ от ЗДвП/, каквото жалбоподателят не е притежавал. Видно от справката „Картон на водача“ жалбоподателят е притежавал СУМПС, валидно за категориите В и АМ, но не е притежавал СУМПС, валидно за категория, позволяваща му да управлява мотоциклет, поради което с управлението на мотоциклет без да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада това МПС жалбоподателят е осъществил от обективна страна състава на вмененото му нарушение. Отново следва да се подчертае, че не беше събрано нито едно доказателство, подкрепящо твърдението в жалбата, че управляваното от жалбоподателя ППС е било електрическа тротинетка, напротив, това твърдение категорично се опроверга от разпитаните свидетели – полицейски служители, спрели за проверка жалбоподателя.

От субективна страна нарушението е извършено виновно, при форма на вината пряк умисъл. Жалбоподателят е съзнавал, че управлява мотоциклет, както и че не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която се отнася мотоциклетът, но въпреки това съзнателно е поел управлението му, пряко целяйки настъпването на общественонеопасните последици на своето поведение.

Обсъжданото нарушение разкрива типичната степен на обществена опасност, взета предвид от законодателя при определяне състава на нарушението, поради което разпоредбата на чл.28 от ЗАНН не може да намери приложение.

При определяне размера на наложената глоба АНО не е изложил мотиви, които са обосновавали решението му да наложи на жалбоподателя административно наказание в максимален размер от 300 лева. Съдът намира, че така наложеното наказание е прекомерно тежко и размерът на същото следва да бъде намален. Съдът съобрази, че жалбоподателят е бил наказван и друг път за нарушения на ЗДвП, но по-голямата част от глобите са били заплатени, поради което счете, че справедливият размер на глобата е над минималния, но под средния, а именно 150 лева, поради което наказателното постановление в тази му част следва да се измени, като размерът на наложената глоба се намали от 300 на 150 лева.

По отношение нарушението на чл. 5, ал. 3 т. 1 от ЗДвП:

Разпоредбата на чл. 5, ал. 3 т. 1 от ЗДвП забранява на водачите на пътни превозни средства да управляват такива с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Съгласно чл. 174, ал. 4 от ЗДвП редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни

средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието. Издадената на базата на тази законова делегация наредба е Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съгласно чл. 3а от Наредбата установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; лицето не приема показанията на техническото средство или теста; физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

По дело по безспорен начин беше установено, че на инкриминираната дата жалбоподателят Г. е управлявал МПС – мотоциклет без поставени регистрационни табели с концентрация на алкохол в кръвта си над 0,5 промила, а именно 1,03 промила, която концентрация е установена техническо средство Алкотест дрегер 7510 AR BA 0144, проба 00328, с което от обективна страна е осъществил състава на вмененото му нарушение.

Нарушението е извършено виновно, при форма на вина – пряк умисъл. Жалбоподателят Г. е съзнавал общественотоопасния характер на деянието и неговите общественотоопасни последици, като пряко е целял именно тяхното настъпване.

Липсват данни - смекчаващи отговорността обстоятелства, от които да се направи извод, че извършеното от жалбоподателя нарушение разкрива значително по-ниска степен на обществена опасност от обичайните такива нарушения, поради което и извършеното от жалбоподателя деяние не може да се квалифицира като маловажен случай. На първо място управлението на МПС под въздействието на алкохол значително повишава опасността от реализиране на ПТП, с което употребеният алкохол водач застрашава освен собственото си здраве и живот и тези на оставалите участници в движението, а на следващо място се касае за управление със значителна концентрация на алкохол /1,03 промила/ в рамките на административното нарушение – само 0,18 промила по - малко от изискуемата концентрация на алкохол в кръвта за наличие на престъпление по чл. 343б, ал.1 НК.

Законодателят в чл. 174, ал.1 ЗДвП е диференцирал административните наказания глоба и лишаване от право да управлява МПС, налагани на водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда в зависимост от установената концентрация на алкохол в кръвта. Доколкото в конкретния случай доказаната концентрация на алкохол в кръвта на жалбоподателя Г. е била 1,03 промила, попадаща в границите от 0,8 на хиляда до 1,20 на хиляда, то правилно АНО е приложил санкционната разпоредба на чл. 174, ал. 1 т. 2 ЗДвП и е наложил на жалбоподателя С. Г. глоба в размер на 1 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца. За извършеното нарушение законодателят е определил административните наказания в абсолютен размер, съвпадащ с този, наложен от АНО, поради

което за съда не съществува възможност за тяхното ревизиране. С оглед изложеното наказателното постановление в тази му част се явява законосъобразно и следва да се потвърди.

При този изход на делото право на разноси има въззиваемата страна, но тъй като такива не са претендирани, то и не следва да се присъждат.

Мотивиран от изложеното дотук и на основание чл. 63, ал. 2 т. 4 вр. ал. 7 т. 2 от ЗАНН и чл. 63, ал. 2 т. 5 вр. ал. 9 от ЗАНН Софийски районен съд, НО, 108 състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 23-4332-021294/14.09.2023 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, в **ЧАСТТА**, с която на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 пр. 1 от ЗДвП на жалбоподателя С. Г. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 /триста/ лева за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП като **НАМАЛЯВА** размера на наложената глоба от 300 /триста/ лева на 150 /сто и петдесет/ лева.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 23-4332-021294/14.09.2023 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР в останалата част, с която на основание чл. 174, ал. 1 т. 2 от ЗДвП на жалбоподателя С. Г. Г. са наложени административни наказания – „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 /дванадесет/ месеца за извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. София в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му от страните на основанията, предвидени в НПК, по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____